

BEROEPS- BELANGEN

ONBEVOEGDE UITOEFENING DER TANDHEELKUNDE IN INDIË.

Men zond ons eenige nummers van „Het Nieuws van den Dag voor Ned. Indië” van December j.l. waarin een kwestie wordt behandeld van een tandtechniker, in dienst bij een tandarts te Batavia, die wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde werd veroordeeld tot een geldboete van f 200—, subs. een hechtenisstraf.

Dit geval zou op zichzelf niet vermeldingswaard zijn (daarvoor geschiedt het te vaak) ware het niet, dat deze overtreding heeft plaats gevonden in het huis van den tandarts, in diens werkkamer, tijdens diens afwezigheid.

De techniker heeft daar bij een dame een extractie verricht met als gevolg een zeer ernstige infectie, waar huisdokter en chirurg aan te pas kwamen en een geschonden aangezicht, benevens hoge kosten, het einde waren.

Bij het proces beweerde de techniker (Oostenrijker met een „diploma”), opdracht te hebben ontvangen van den tandarts, eventueel zijn patiënten te behandelen, hetgeen door den tandarts uitdrukkelijk werd ontkend, die dan ook vrij uitging.

Vergoeding aan de patiënte werd door hem geweigerd.

Dit alles heeft in bovenbedoeld blad aanleiding gegeven tot een weinig verheffende perspolemie, terwijl de hoofdredacteur de kwestie ernstig genoeg vond (en terecht! Red.) om er een paar hoofdarticeltjes aan te wijden.

Wij kunnen van uit de verte het geval uiteraard niet beoordeelen, maar willen toch opmerken, dat het ons op zijn zachtst gezegd vreemd voorkomt, dat een techniker tijdens de afwezigheid van zijn chef in diens kamer patiënten kan behandelen, zonder dat daarvan iets tot den betrokken tandarts zou doordringen.

En men kan het den journalist niet euvel duiden als hij onder

zulke omstandigheden schrijft: „Wij kunnen helaas niet anders doen, dan het publiek aanraden in den vervolge bij den tandarts als men hem niet kent, een persoonlijke legitimatie te eischen.”

„Doch is het niet heel erg, dat zoiets in tandartskringen in het Batavia van 1931 nog mogelijk is?”

Inderdaad, dat is héél erg, en wij hopen dan ook dat het gebeurde voor de jonge Ned. Ind. Mij. tot bevordering der Tandheelkunde aanleiding moge zijn, om met spoed maatregelen te treffen om soortgelijke dingen voor den vervolge zooal niet onmogelijk te maken, dan toch op hunne juiste waarde te signaleeren.

Het artikel eindigt:

„Er is hier nog altijd geen Eere-raad van doctoren en tandartsen.”

„Is het zoo bijzonder *moeilijk* om in medische kringen uit te maken, wáár de beroepseer in het gedrang komt, dat men voor de stichting van een dergelijk onmisbaar college maar geen enthousiasme kan aantreffen? Maar wáárom kan het dan *elders* wel?”

„Batavia biedt anders, naar wat wij en het groote publiek met ons zoo van links en rechts hooren, tegenwoordig alle aanleiding om zoo spoedig mogelijk tot een dergelijk instituut te komen.”

Het feit alleen dat de laatste alinea zonder protest gedrukt kan worden is al een bewijs van de *noodzaak* van de hier bedoelde eere-raad.

Deze zou naar beide zijden reeds *preventief* werken en opmerkingen van deze soort, die voor de waardigheid van den artsen- en tandartsenstand fataal moeten zijn, onmogelijk maken.

Het hooghouden van die waardigheid is niet uitsluitend een belang voor de vertegenwoordigers van dien stand, maar evenzeer voor den patiënt en terecht kan men eischen — desnoods van den wetgever — dat dit belang de aandacht krijgt die het verdient!

TANDTECHNICI.

De minister van Arbeid, Handel en Nijverheid heeft aan de Tweede Kamer inlichtingen verstrekt op het adres van J. Druyf, secretaris van een groep tandtechnici, te Zandvoort, betreffende inrichting van een cursus ten behoeve van de niet voor het Utrechtsche examen geslaagde tandtechnici.

De minister acht het verzoek niet voldoende geargumenteed. De tandtechnici zijn bij de uitvoering van de wet van 1929 op ruime wijze in de gelegenheid gesteld zich te bekwamen tot de uitoefening der volledige tandprothese en hun bekwaamheid te bewijzen. Toen zijn er ook cursussen georganiseerd.

Het zou een nieuwe reeks moeilijkheden scheppen indien aan den wensch van adressant tegemoet werd gekomen. Een bezwaar is bovendien, dat de wetgever, om te voorkomen dat de praktijk der afgewezen tandtechnici geheel zou verlopen, voor hen opnieuw de mogelijkheid zou moeten openen om voorloopig de volledige tandprothese te blijven uitoefenen. De verantwoordelijkheid voor een dergelijke regeling valt moeilijk te dragen.
